

U pracovního stolu ve svém pražském bytě seděl starší muž a psal si cosi do sešitu, když vtom na římse otevřeného okna přistál černý ptáček. Kavka. Drobný okřídlenec, oděný v elegantním černém peří, pozoroval soustředěným pohledem modrých očiček staršího muže za psacím stolem, ale ten si toho nevšiml. Nejspíš proto, že okno bylo za jeho zády.



„Franz Kafka,“ hovořil tiše, ale přece trochu rozčileně, onen starší muž sám se sebou, „chodil každý den do práce, a přesto psal své slavné knihy. Jak to jen zvládal? Já ze sebe nevysoukám ani řádek, a to mám o Kafkovi mít přednášku. Nejspíše mu pomáhalo, že jeho příběhy jsou o situacích, které poznal během svého studia a během života. Studoval práva. Zprvu chemii, pak ale práva. A pracoval v pojišťovně.“



Starší muž se položil zpět do opěradla křesla a závistivě vzdychl. Měl raději pracovat v pojišťovně! To by se mu pak výborně psalo! Ovšem je profesorem. Nedá se nic dělat, musí to zkusit i jako profesor. Začal si tedy opět zapisovat nápady. Mnoho jich však nebylo... své úvahy nejen psal, ale i si je sám pro sebe mumlal:



„Jedna z nejznámějších
Kafkových povídek se jmenuje
Proměna. Je o mladém úředníkovi,
který se jednoho rána probudí a zjistí,
že se v noci proměnil v brouka, a to velmi velkého.
A třepotá bezradně nožičkami ve své posteli,
kde leží na krovkách, které mu zřejmě v noci narostly.“



„To zní fakt dobře,“ zacvrlikalo od okna.

Muž se vylekaně otočil. Z římsy k němu promlouval pták:
černé peří trochu rozčepýřené, upřený modrý pohled.

„Takového velikého brouka bych zrovna dost dobře
potřebovala,“ pokračoval okřídlenec. „Dovolte, abych
se představila. Jsem kavka.“



Mluvící pták byl pro profesora už přespříliš. Nicméně byl dobrým důvodem přerušit marné hledání chybějících slov a nápadů při psaní. Proto se rozhodl být k opeřenci zdvořilý a odpověděl: „Těší mne. Já jsem David.“

„A kdo je prosím ta kavka, o které si tady stále něco mumláš?“

„*Ten* Kafka! Ty ho neznáš? Franz Kafka, spisovatel,“ vysvětlil profesor.

„Neznám, ale jeho vize obrovského brouka vzbuzuje mé vřelé sympatie.“

Davidu ta odpověď trochu udivila, na druhé straně se už nedivil ničemu a odvětil: „Ano... hm... já tedy nevím, jestli bych se chtěl proměnit v obrovského brouka. Tedy spíš to vím – určitě bych to v žádném případě nechtěl.“

„No, ani bych ti to nedoporučovala,“ pravila kavka hladově.

„A ty bys chtěla být člověkem?“ optal se David kavky.

„Ani ne. Neumíte lítat, což je deprimující.“

„Hm, protože já se totiž domnívám, že Kafkovi šlo vlastně hlavně o to, co znamená být člověkem,“ uvažoval David nahlas.

„K tomu bohužel nemohu nic podotknout, až na to, že to určitě znamená nemít křídla, tudíž si nepoletovat sem a tam. Co je tedy podstatou člověka?“ chtěla vědět kavka.

„No to je právě ta otázka! Nejedná se o úvahu, zdali je člověk dobrý, nebo špatný, nýbrž prostě o to, co je člověk? A jak reagují lidé na jiné lidi,“ zahloubal se David.

„Nebo jak reagují lidé na zvířata a zvířata na lidi,“ přemýšlela kavka. „V Chotkových sadech jsou například lidé, kterým se my kavky líbíme, a zase jiní, kteří se proti naší přítomnosti brání. A my si tam přitom jen chceme hopsat po louce. To nemusí nikoho rušit!“